

การศึกษารูปแบบและวิธีการโต้ตอบต่อการถูกคุกคามทางเพศ ของนักเรียนมัธยมศึกษา

รัตนารณณ์ โปปัญญาจมะกุล, เสกสรรค์ ทองคำบรรจง, วรากร ทรัพย์วิระปกรณ์
สาขาวิชาวิจัยวัดผลและสถิติศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
อีเมล: rpuser15@gmail.com

Received: June 13, 2019 Revised: June 21, 2019 Accepted: July 23, 2019

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษารูปแบบการถูกคุกคามทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษา 2) เพื่อศึกษาวิธีการโต้ตอบต่อการถูกคุกคามทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษา วิเคราะห์รูปแบบและระดับของการถูกคุกคามทางเพศ 3) เพื่อจำแนกตามเพศและระดับชั้นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาแห่งหนึ่ง ดำเนินการตรวจสอบระบบและเครื่องมือจากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบสัมภาษณ์ และแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการหาค่าร้อยละ และค่าไคสแควร์ (Chi-Square)

ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลการศึกษารูปแบบการคุกคามทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษา พบว่านักเรียนส่วนใหญ่ไม่เคยถูกคุกคามทางเพศ รองลงมาคือถูกคุกคามทางเพศ 1-2 ครั้งต่อสัปดาห์ และวิธีการโต้ตอบต่อการถูกคุกคามทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษา พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ใช้วิธีการหลีกเลี่ยง รองลงมาคือใช้วิธีเฉย ๆ 2) ผลการศึกษาความสัมพันธ์ของเพศกับการคุกคามทางเพศ และวิธีการโต้ตอบต่อการถูกคุกคามทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษา ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ 3) ผลการศึกษาความสัมพันธ์ของระดับชั้นกับการคุกคามทางเพศ และวิธีการโต้ตอบต่อการถูกคุกคามทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษา ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ

คำสำคัญ: การคุกคามทางเพศ วิธีโต้ตอบต่อการถูกคุกคามทางเพศ

A STUDY OF PATTERNS AND RESPONSE METHODS OF SEXUAL HARASSMENT OF SECONDARY SCHOOL STUDENTS

Rattanaporn Popanchamakul, Sakesan Tongkhambunchong, Warakorn Supwirapakorn
Educational Research Measurement and Statistic,
Faculty of Education, Burapha University
E-mail: rpuser15@gmail.com

ABSTRACT

The purposes of this research were; to study the sexual harassment patterns of secondary school students, study responses to the sexual harassment analyze patterns and levels of sexual harassment, classified by gender and grade level of the secondary school students under one Secondary Educational Service Area Office. The tool was assessed by 3 professionals. Data were collected by interview and questionnaire, then analyzed by percentage and Chi-Square

The research results were as follows; 1) It was found that most students had never experienced the sexual harassment, some of them have experienced the sexual harassment once or twice a week. The response to sexual harassment of secondary school students was that most students used avoidant methods followed by the ignorant method. 2) The result of the study of the relationship between gender and sexual harassment and response methods to sexual harassment of secondary school students was found no significant relationship. 3) The results of the relationship between grade level and sexual harassment and response methods to sexual harassment of secondary students was found no significant relationship.

Keywords: Sexual harassment, Response methods of sexual

บทนำ

สังคมไทยในปัจจุบันมีความเจริญทางด้านเทคโนโลยี สามารถรับรู้ข่าวสาร ปัญหาในปัจจุบันและเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างรวดเร็ว มีทั้งที่สะท้อนจิตใจและไร้ศีลธรรมอันดี รวมถึงข่าวการละเมิดสิทธิมนุษยชน หรือการถูกคุกคามในรูปแบบต่างๆ เช่น การคุกคามทางโทรศัพท์ การคุกคามทางวาจา การคุกคามทางออนไลน์ การคุกคามทางสังคม การคุกคามทางเพศ ซึ่งการถูกคุกคามนั้นเกิดได้กับทุกคน ทุกสถานที่ และทุกเวลา ทั้งในสถาบันครอบครัว สถานที่สาธารณะ สถานที่ทำงาน หรือแม้แต่สถานศึกษา

ปัจจุบันข่าวการล่วงละเมิดทางเพศในสังคมไทยเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นค่อนข้างมาก โดยเฉพาะการล่วงละเมิดทางเพศเด็กนักเรียนโดยครูและบุคลากรทางการศึกษานั้น มีปรากฏขึ้นโดยตลอด แต่ตัวเลขความเป็นจริงของจำนวนผู้ถูกล่วงละเมิดทางเพศมีจำนวนมากกว่านั้น เนื่องจากการที่เด็กนักเรียนไม่กล้าออกมาเปิดเผยเพราะอับอาย ความกลัว ผู้ล่วงละเมิดทางเพศมีอำนาจสูงกว่า และรู้สึกว่าจะไม่ได้รับความยุติธรรม (สุริยา ช้องเสนาะ, 2561) การคุกคามทางเพศเป็นปัญหาสำคัญที่ซ่อนเร้นอยู่ในสถานศึกษาและสถานประกอบการ ไม่ว่าจะเป็นระดับโรงเรียน หรือระดับอุดมศึกษา ในมหาวิทยาลัยต่างๆ แต่ยังไม่ได้รับการเอาใจใส่อย่างเปิดเผยและจริงจังจากสถาบันการศึกษา เนื่องจากผู้บริหารมองว่าเป็นเรื่องที่น่าอับอาย อาจนำมาซึ่งความเสื่อมเสียชื่อเสียงแก่ทางโรงเรียนได้ (อัมพร อังระลักษณ์, 2552)

โรงเรียนเป็นสังคมจำลองที่สะท้อนปัญหาโดยรวมเกี่ยวกับการล่วงละเมิดทางเพศ เช่น ความสัมพันธ์ผู้บังคับบัญชากับครูผู้น้อยในโรงเรียน ความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างครูกับนักเรียน ความสัมพันธ์นักเรียนชาย-หญิงในโรงเรียน เมื่อมีบุคลากรในโรงเรียนกระทำกับนักเรียน ผู้ปกครองจะมีความรู้สึกว่าเป็นบุตรหลานของตนจะไม่ปลอดภัย เพราะเมื่อเกิดเหตุขึ้นจะมีการตั้งกรรมการสอบสวนวินัย ซึ่งบุคลากรที่เป็นข้าราชการตรวจสอบตนเอง ทำให้ผู้ปกครองของผู้ถูกระทำไม่ไว้วางใจในการสอบสวนและตัดสินลงโทษผู้กระทำผิด เนื่องจากผู้ถูกระทำไม่ได้มีส่วนร่วม เรื่องมักจะถูกเก็บเงียบและไม่มีการแก้ปัญหาอย่างจริงจัง จึงกลายเป็นปัญหาที่ถูกซุกไว้มาตลอด และหลายครั้งเมื่อเข้าสู่กระบวนการสอบสวน ผู้ถูกระทำกลับถูกระทำซ้ำจากสังคมและผู้ที่มีอำนาจเหนือกว่า ทำให้ผู้ถูกระทำเลือกที่จะเงียบและสิ่งที่น่าเป็นห่วงคือ สิ่งที่เกิดขึ้นจะกลายเป็นปัญหาลูกโซ่ที่ผู้ถูกระทำจะเปลี่ยนบทบาทตนเองไปเป็นผู้กระทำกับผู้อื่นต่อ ซึ่งเป็นปัญหาสำคัญที่ต้องแก้ไข ทั้งกระบวนการทางกฎหมายและการสร้างวัฒนธรรมในโรงเรียนที่ทุกคนจะต้องเคารพสิทธิซึ่งกันและกันในความเท่าเทียมกันทางเพศ

การเกิดปัญหาเช่นนี้ในโรงเรียนมักจะแก้ปัญหาด้วยการให้นักเรียนย้ายไปเรียนที่อื่นที่ไกลจากที่เดิม เพื่อให้เรื่องที่เกิดขึ้นนั้นเงียบไป และไม่ได้มีมาตรการการแก้ไขอย่างจริงจัง เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นซ้ำเดิมในทุกๆ ปี ซึ่งคนที่ถูกกดดันหรือตราหน้าจากสังคมโรงเรียนคือผู้ถูกคุกคาม และไม่ได้มีการติดตามหรือการเยียวยาทางจิตใจของผู้ถูกระทำนั้นเลย หากได้มีการศึกษารูปแบบและวิธีการตอบสนองต่อการคุกคามทางเพศในโรงเรียน โดยการสัมภาษณ์กับนักเรียนเป็นผู้คุกคาม ผู้ถูกคุกคาม และผู้ที่เห็นเหตุการณ์ขณะที่เพื่อนถูกคุกคาม น่าจะได้ข้อมูลที่เป็นจริงสามารถนำข้อมูลที่ได้สร้างความตระหนักให้กับผู้บริหาร สถานศึกษา ครู และนักเรียนให้เห็นความสำคัญของปัญหานี้มากขึ้นและช่วยกันสอดส่อง ดูแลไม่ให้เกิดปัญหาเหล่านี้ในโรงเรียน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษารูปแบบการถูกรุคคามทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษา
2. เพื่อศึกษาวิธีการโต้ตอบการถูกรุคคามทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษา
3. วิเคราะห์รูปแบบและระดับของการถูกรุคคามทางเพศ เพื่อจำแนกตามระดับการศึกษาและเพศของนักเรียนมัธยมศึกษา

วิธีดำเนินการวิจัย

1. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย แบ่งเป็น 2 ตอน คือ ตอนที่ 1 แบบสัมภาษณ์ และตอนที่ 2 แบบสอบถาม ตอนที่ 1 แบบสัมภาษณ์ที่ใช้จะถามในประเด็นเกี่ยวกับรูปแบบการถูกรุคคามทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษา และวิธีการโต้ตอบการถูกรุคคามทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษา ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถาม แบ่งเป็น 3 ส่วน ส่วนที่ 1 เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไป ได้แก่ เพศ, ระดับชั้น, ขนาดโรงเรียน, การอยู่อาศัย และสถานภาพสมรสของบิดามารดา เป็นแบบตรวจรายการ ส่วนที่ 2 เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับรูปแบบการถูกรุคคามทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษา ใช้เกณฑ์การวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ ดังนี้

ไม่เคย	หมายถึง	ไม่เคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับการถูกรุคคามทางเพศ
1-2 ครั้งต่อสัปดาห์	หมายถึง	เคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับการถูกรุคคามทางเพศ 1-2 ครั้งใน 1 สัปดาห์
3-4 ครั้งต่อสัปดาห์	หมายถึง	เคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับการถูกรุคคามทางเพศ 3-4 ครั้งใน 1 สัปดาห์
5-6 ครั้งต่อสัปดาห์	หมายถึง	เคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับการถูกรุคคามทางเพศ 5-6 ครั้งใน 1 สัปดาห์
ทุกวัน	หมายถึง	เคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับการถูกรุคคามทางเพศทุกวันใน 1 สัปดาห์

ในแต่ละพฤติกรรมกำหนดให้ครอบคลุมพฤติกรรมการถูกรุคคามทางวาจา (Verbal sexual harassment) พฤติกรรมการถูกรุคคามทางอากัปกิริยา (Non-verbal sexual harassment) และพฤติกรรมการถูกรุคคามทางกายสัมผัส (Physical sexual harassment) (ธีรพงษ์ บัวหล้า, 2544: 32) ส่วนที่ 3 เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับวิธีการโต้ตอบการถูกรุคคามทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษา ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติเป็นค่าความถี่และค่าร้อยละ และใช้ตัวเลขแทนความหมาย ดังนี้

1	หมายถึง	เฉยๆ
2	หมายถึง	ร้องไห้

3	หมายถึง	หลีกเลี่ยง
4	หมายถึง	ขอร้องให้หยุดทำ
5	หมายถึง	ใช้วาจารุนแรงหรือใช้กำลัง
6	หมายถึง	บอกเพื่อน
7	หมายถึง	แจ้งครูหรือผู้ปกครอง

2. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยทำหนังสือขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ไปยังสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาแห่งหนึ่ง เพื่อขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัยจากนั้นนำแบบสัมภาษณ์ ไปสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างที่สมัครใจ โดยผู้วิจัยเป็นผู้สัมภาษณ์ บันทึกเสียง และจดบันทึกด้วยตนเอง จากนั้นนำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์และข้อมูลจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมาสร้างแบบสอบถาม โดยผู้วิจัยเป็นผู้ส่งแบบสอบถาม และรับคืนด้วยตนเองภายใน 2 สัปดาห์ แล้วนำแบบสอบถามมาตรวจสอบและคัดเลือกแบบสอบถามฉบับที่สมบูรณ์ ลงรหัส และบันทึกข้อมูลลงคอมพิวเตอร์ โดยวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ

3. การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้แบ่งการวิเคราะห์ออกเป็น 2 ตอน คือ ตอนที่ 1 การสัมภาษณ์ ผู้วิจัยวิเคราะห์โดยรวบรวมข้อมูลรูปแบบการคุกคามทางเพศและวิธีการโต้ตอบต่อการถูกคุกคามทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษา มาสร้างข้อคำถามเพิ่มเติมจากที่ได้ศึกษาในงานวิจัยต่างๆ เพื่อให้แบบสอบถามมีข้อมูลคำถามที่น่าเชื่อถือเพิ่มมากขึ้น ตอนที่ 2 แบบสอบถาม ผู้วิจัยวิเคราะห์โดย

- 1) ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ใช้วิธีการหาค่าร้อยละ ของนักเรียนเกี่ยวกับเพศและระดับชั้น
- 2) รูปแบบการคุกคามทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษา ใช้วิธีการหาค่าร้อยละ
- 3) การโต้ตอบต่อการถูกคุกคามทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษา ใช้วิธีการหาค่าร้อยละ
- 4) หาค่าความสัมพันธ์ของเพศกับการคุกคามทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษา โดยใช้สถิติค่าไคสแควร์ (Chi-square)
5. หาค่าความสัมพันธ์ของเพศกับวิธีการโต้ตอบต่อการถูกคุกคามทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษา โดยใช้สถิติค่าไคสแควร์ (Chi-square)
6. หาค่าความสัมพันธ์ของระดับชั้นกับการคุกคามทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษา โดยใช้สถิติค่าไคสแควร์ (Chi-square)
7. หาค่าความสัมพันธ์ของระดับชั้นกับวิธีการโต้ตอบต่อการถูกคุกคามทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษา โดยใช้สถิติค่าไคสแควร์ (Chi-square)

ผลการวิจัย

1. ผลการศึกษารูปแบบการคุกคามทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษา พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ไม่เคยถูกคุกคามทางเพศ รองลงมาคือถูกคุกคามทางเพศ 1-2 ครั้งต่อสัปดาห์ และวิธีการโต้ตอบต่อการถูกคุกคามทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษา พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ใช้วิธีการหลีกเลี่ยง รองลงมาคือใช้วิธีเฉย ๆ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน ผลการศึกษา พบว่า

1.1 ผลการศึกษารูปแบบการคุกคามทางเพศด้วยวาจาโดยครูและวิธีการโต้ตอบต่อการถูกคุกคามทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษา พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ไม่เคยถูกคุกคามทางเพศด้วยวาจาโดยครู คิดเป็นร้อยละ 87.9 และนักเรียนที่ถูกคุกคามทางเพศด้วยวาจาโดยครู ส่วนใหญ่จะโต้ตอบด้วยวิธีเฉย ๆ คิดเป็นร้อยละ 52.3

1.2 ผลการศึกษารูปแบบการคุกคามทางเพศด้วยวาจาโดยนักเรียนและวิธีการโต้ตอบต่อการถูกคุกคามทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษา พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ไม่เคยถูกคุกคามทางเพศด้วยวาจาโดยนักเรียน คิดเป็นร้อยละ 89.9 และนักเรียนที่ถูกคุกคามทางเพศด้วยวาจาโดยนักเรียน ส่วนใหญ่จะโต้ตอบด้วยวิธีหลีกเลี่ยง คิดเป็นร้อยละ 36.2

1.3 ผลการศึกษารูปแบบการคุกคามทางเพศด้วยวาจาโดยคนแปลกหน้าและวิธีการโต้ตอบต่อการถูกคุกคามทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษา พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ไม่เคยถูกคุกคามทางเพศด้วยวาจาโดยคนแปลกหน้า คิดเป็นร้อยละ 91.2 และนักเรียนที่ถูกคุกคามทางเพศด้วยวาจาโดยคนแปลกหน้า ส่วนใหญ่จะโต้ตอบด้วยวิธีเฉย ๆ คิดเป็นร้อยละ 33.0

1.4 ผลการศึกษารูปแบบการคุกคามทางเพศด้วยอากัปกิริยาโดยครูและวิธีการโต้ตอบต่อการถูกคุกคามทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษา พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ไม่เคยถูกคุกคามทางเพศด้วยอากัปกิริยาโดยครู คิดเป็นร้อยละ 91.2 และนักเรียนที่ถูกคุกคามทางเพศด้วยอากัปกิริยาโดยครู ส่วนใหญ่จะโต้ตอบด้วยวิธีหลีกเลี่ยง คิดเป็นร้อยละ 37.0

1.5 ผลการศึกษารูปแบบการคุกคามทางเพศด้วยอากัปกิริยาโดยนักเรียนและวิธีการโต้ตอบต่อการถูกคุกคามทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษา พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ไม่เคยถูกคุกคามทางเพศด้วยอากัปกิริยาโดยนักเรียน คิดเป็นร้อยละ 89.4 และนักเรียนที่ถูกคุกคามทางเพศด้วยอากัปกิริยาโดยนักเรียน ส่วนใหญ่จะโต้ตอบด้วยวิธีเฉย ๆ คิดเป็นร้อยละ 36.8

1.6 ผลการศึกษารูปแบบการคุกคามทางเพศด้วยอากัปกิริยาโดยคนแปลกหน้าและวิธีการโต้ตอบต่อการถูกคุกคามทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษา พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ไม่เคยถูกคุกคามทางเพศด้วยอากัปกิริยาโดยคนแปลกหน้า คิดเป็นร้อยละ 92.5 และนักเรียนที่ถูกคุกคามทางเพศด้วยอากัปกิริยาโดยคนแปลกหน้า ส่วนใหญ่จะโต้ตอบด้วยวิธีหลีกเลี่ยง คิดเป็นร้อยละ 36.9

1.7 ผลการศึกษารูปแบบการคุกคามทางเพศด้วยกายสัมผัสโดยครูและวิธีการโต้ตอบต่อการถูกคุกคามทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษา พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ไม่เคยถูกคุกคามทางเพศด้วยกาย

สัมผัสโดยครู คิดเป็นร้อยละ 89.2 และนักเรียนที่ถูกคุกคามทางเพศด้วยกายสัมผัสโดยครู ส่วนใหญ่จะโต้ตอบด้วยวิธีเฉย ๆ คิดเป็นร้อยละ 48.5

1.8 ผลการศึกษารูปแบบการคุกคามทางเพศด้วยกายสัมผัสโดยนักเรียนและวิธีการโต้ตอบต่อการถูกคุกคามทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษา พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ไม่เคยถูกคุกคามทางเพศด้วย

กายสัมผัสโดยนักเรียน คิดเป็นร้อยละ 91.4 และนักเรียนที่ถูกคุกคามทางเพศด้วยกายสัมผัสโดยนักเรียน ส่วนใหญ่จะโต้ตอบด้วยวิธีหลีกเลี่ยง คิดเป็นร้อยละ 27.2

1.9 ผลการศึกษารูปแบบการคุกคามทางเพศด้วยกายสัมผัสโดยคนแปลกหน้าและวิธีการโต้ตอบต่อการถูกคุกคามทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษา พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ไม่เคยถูกคุกคามทางเพศด้วยกายสัมผัสโดยคนแปลกหน้า คิดเป็นร้อยละ 94.4 และนักเรียนที่ถูกคุกคามทางเพศด้วยกายสัมผัสโดยคนแปลกหน้า ส่วนใหญ่จะโต้ตอบด้วยวิธีหลีกเลี่ยง คิดเป็นร้อยละ 28.0

2. ผลการศึกษาความสัมพันธ์ของเพศกับการคุกคามทางเพศ และวิธีการโต้ตอบต่อการถูกคุกคามทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษา ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ

3. ผลการศึกษาความสัมพันธ์ของระดับชั้นกับการคุกคามทางเพศ และวิธีการโต้ตอบต่อการถูกคุกคามทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษา ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ

อภิปรายผล

1. สมมติฐานการวิจัยข้อที่ 1 กำหนดว่า “เพศ และระดับชั้น มีผลทำให้เกิดรูปแบบการคุกคามทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาที่แตกต่างกัน” ผลการวิจัยนี้ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย กล่าวคือ ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ ดังนี้

1.1 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ของเพศกับรูปแบบการคุกคามทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษา ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ เนื่องจาก ผลการทดสอบความสัมพันธ์ของเพศกับรูปแบบการคุกคามทางเพศด้วยวาจา ความสัมพันธ์ของเพศกับรูปแบบการคุกคามทางเพศด้วยอากัปกิริยา และความสัมพันธ์ของเพศกับรูปแบบการคุกคามทางเพศด้วยกายสัมผัส ในเพศชายและเพศหญิงไม่แตกต่างกัน ซึ่งส่วนใหญ่นั้นนักเรียนไม่เคยถูกคุกคามทางเพศด้วยวาจา ด้วยอากัปกิริยา ด้วยกายสัมผัส โดยครู โดยนักเรียน และโดยคนแปลกหน้า

1.2 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ของระดับชั้นกับรูปแบบการคุกคามทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษา ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ เนื่องจาก ผลการทดสอบความสัมพันธ์ของระดับชั้นกับการคุกคามทางเพศด้วยวาจา ความสัมพันธ์ของระดับชั้นกับรูปแบบการคุกคามทางเพศด้วยอากัปกิริยา และความสัมพันธ์ของระดับชั้นกับรูปแบบการคุกคามทางเพศด้วยกายสัมผัส ในมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลายไม่แตกต่างกัน ซึ่งส่วนใหญ่นั้นนักเรียนไม่เคยถูกคุกคามทางเพศด้วยวาจา ด้วยอากัปกิริยา ด้วยกายสัมผัส โดยครู โดยนักเรียน และโดยคนแปลกหน้า

2. สมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2 กำหนดว่า “เพศ และระดับชั้น มีผลทำให้เกิดวิธีการโต้ตอบต่อการถูกคุกคามทางเพศในระดับมัธยมศึกษาที่แตกต่างกัน” ผลการวิจัยนี้ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย กล่าวคือ ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ ดังนี้

2.1 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ของเพศกับวิธีการโต้ตอบต่อการถูกคุกคามทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษา ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ เนื่องจาก ผลการทดสอบความสัมพันธ์ของเพศกับวิธีการโต้ตอบต่อการถูกคุกคามทางเพศด้วยวาจา ความสัมพันธ์ของเพศกับวิธีการโต้ตอบต่อการถูกคุกคามทางเพศด้วยอากัปกริยา และความสัมพันธ์ของเพศกับวิธีการโต้ตอบต่อการถูกคุกคามทางเพศด้วยกายสัมผัส ในเพศชายและเพศหญิงไม่แตกต่างกัน ซึ่งส่วนใหญ่นั้นนักเรียนโต้ตอบโดยใช้วิธีหลีกเลี่ยงต่อการถูกคุกคามทางเพศด้วยวาจา การถูกคุกคามด้วยอากัปกริยา และการถูกคุกคามด้วยกายสัมผัส โดยครู โดยนักเรียน และโดยคนแปลกหน้า

2.2 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ของระดับชั้นกับวิธีการโต้ตอบต่อการถูกคุกคามทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษา ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ เนื่องจาก ผลการทดสอบความสัมพันธ์ของระดับชั้นกับวิธีการโต้ตอบต่อการถูกคุกคามทางเพศด้วยวาจา ความสัมพันธ์ของระดับชั้นกับวิธีการโต้ตอบต่อการถูกคุกคามทางเพศด้วยอากัปกริยา และความสัมพันธ์ของระดับชั้นกับวิธีการโต้ตอบต่อการถูกคุกคามทางเพศด้วยกายสัมผัส ในมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลายไม่แตกต่างกัน ซึ่งส่วนใหญ่นั้นนักเรียนโต้ตอบโดยใช้วิธีหลีกเลี่ยงต่อการถูกคุกคามทางเพศด้วยวาจา การถูกคุกคามด้วยอากัปกริยา และการถูกคุกคามด้วยกายสัมผัส โดยครู โดยนักเรียน และโดยคนแปลกหน้า

ข้อเสนอแนะ

1. ควรมีการศึกษารูปแบบการถูกคุกคามทางเพศและวิธีการโต้ตอบต่อการถูกคุกคามทางเพศ จำแนกตามสิ่งอื่น ๆ เพิ่มเติม เช่น ขนาดโรงเรียน ศาสนา ภูมิฐานะ บริบทชุมชนเมืองและชนบท เป็นต้น
2. ควรมีการศึกษาทักษะชีวิตในการเรียนรู้วิธีการโต้ตอบต่อการถูกคุกคามทางเพศและป้องกันตนเองจากการถูกคุกคามทางเพศ

บรรณานุกรม

ธีรพงษ์ บัวหล้า. (2544). *รูปแบบพฤติกรรมกรรมการคุกคามทางเพศในองค์การภาครัฐ. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต. คณะรัฐศาสตร์. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.*

สุรียา ษ์องเสนา. (2561). *เด็กนักเรียนกับการถูกล่วงละเมิดทางเพศ. [สืบค้นเมื่อวันที่ 25 กรกฎาคม 2561].*
จาก <https://library2.parliament.go.th/ebook/content-issue/2561/hi2561-011.pdf>

อัมพร อารังลักษณ์. (2552). *การคุกคามทางเพศในโรงเรียนมัธยมศึกษา. รายงานวิจัยกองทุนวิจัย. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.*